

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Slechta_Vladimir-Troji_krev.pdb

PDB Name: Trojí krev
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Trojí krev

11. září

„Tam nahore, není to Vraní sráz?“

Andreas zašilhal vzhůru, kam ukazoval dívčin prst, a pak se zase upřeně zadíval na zčeřenou proudnici. Lehce stočil kormidelní veslo a srovnal člun. „Měla byste jít dopředu, slečno,“ řekl jí. „Schovejte se někde za vlnolam a pořádně se držte. Za chvíli to bude pěkně házet.“

Pohodila hřívou rzavých vlasů. Měla jich dost na to, aby je mohla v týlu svázat do uzlu a ještě jí bohatá ryšavá záplava padala přes uši až na ramena.

„Ty stromy už jsem někde viděla. Vsadila bych se, že tohle je Vraní sráz.“

Měla zvláštní, jakýsi temný přízvuk. Například e vyslovovala podobně jako o. Odkudpak by mohla být?, napadlo Andrease. Věry před Elfí skalou mu začaly trhat kormidelní veslo z rukou.

„Vy jste také z Timoroku?“ zeptal se jí.

„Ne, strávila jsem tam jen čtyři dny... Já se asi nikdy nedozvím, jestli je to Vraní sráz,“ povzddechla. Andreas si teprve teď uvědomil, na co se ho ptá.

Padla mu do oka už před pěti dny. Nebylo možné si jí nevšimnout, přihrnula se jako poslední a plavně přeskočila čtyři kroky širokou škvíru mezi molem a bortem, protože Čírka právě odrážela. „Orkové prolomili vnitřní bránu,“ vykřikla tenkrát. „Věž hoří!“ To, že hoří věž, bylo vidět i přes vysoký břeh. K obloze stoupal černý sloup kouře.

Nepatřila k nikomu a v nočních kotvištích si nevynucovala místo pod střechou některého ze stanů na břehu. Spala na palubě Čírky, zabalená do přikrývky, zřejmě jí to nedělalo problémy. I Andreas spával na palubě, ve stanu, který si posádka budovala na zadní nástavbě, vlastně pár kroků od ní. Přitahovala ho, ale nikdy se nepokusil sblížit se s ní. Měl zásady. Žádné přátelské styky s pasažéry – to byla jedna z nich.

Hezká. Pohledná. O půl hlavy menší než on a důkladně stavěná, pochopitelně, to byla podmínka jejího zaměstnání. Teď se dívala zespoda, protože Andreas stál na nástavbě, plná ústa měla pootevřené v přátelském úsměvu. Takhle širokou pusou, napadlo Andrease, jsem snad ještě nikdy u žádné ženské neviděl. Jen zuby se k ní nehodily – běloučké, pravidelné, obroušené do špiček.

Bojovnice. Nikdy ženské nechápal, proč si vybírají takovéhle povolání. Oblečená do volné haleny z kůže, jaké nosívali hraničáři, na švech pestře zdobené korálky a třepením. Modrá sukně, na pravé straně vyhrnutá k opasku, pod sukní přiléhavé kamaše z šedé vlny. Vysoké boty z kůže zdobené bronzovými parádičkami. Řemen přes prsa přidržoval na jejích zádech pochvu pro šavli s širokou čepelí. Pozor – s nezvykle širokou čepelí.

Zvláštní přízvuk, zvláštní zbraň. A k tomu ty špičaté zuby.

Nalehl na veslo a ostře ho stočil doleva. Proudý při Elfí skále strhávaly člun k bariéře ze stromů, naplavených povodněmi. Adalbert i Frank vepředu u pomocných vesel dělali, co mohli, ale člun byl přetížený uprchlíky z Timoroku. „Už nikam nechod, maličká!“ přešel na tykání. „Chytni se támhleté vzpěry a pořádně se drž!“ Křičel do silícího řevu zvěřené vody.

Věděl, že s takhle zatíženou lodí budou problémy, ale bylo to hodně zlé. Stoupl si na špičky, aby si lépe prohlédl jazyk mezi náplavami. Kormidelní veslo se vzepjalo a smýklo jím stranou.

Člun se prudce naklonil na bok a dovnitř chlístlo pár věder špinavé říční vody. Z přídě zazněl zděšený ženský výkřik a pak se rozkřičely i ostatní ženy a děti. Frankovo veslo vepředu prasklo, vzápětí se Adalbertovo dostalo do zbytku jakési boudy, prohnulo se a rozlétlo na pět kusů. Vylétly obloukem vzhůru, provázeny mlhou vodní tříště.

„Pro Bledou paní!“ řve Andreas a rve se s kormidlem. Už ví, v čem je potíže – list vesla se zapletl do koruny plujícího stromu, ponořeného pod hladinou. Příd člunu neúprosně směřuje mimo jazyk, ještě pár chvil a zaklíní se do bariéry. Proud pak Čírku podebere, převrátí na bok a vysype do zpěněných vln půl druhé stovky uprchlíků. Kolik z nich přežije?

Zapřel se patami a páčil veslo nalevo. Měl by s proudem hodně práce, i kdyby na veslu nebylo závaží. Strach mu sevřel srdce.

Dvě drobné ruce chytily ratiště naproti němu. Páčí od sebe a zrzka táhne. A náhle – zázrakem – se čep závěsu pootočí. Kousek a pak ještě. Veslo teď nezabírá jen listem, ale celým stromem, do kterého je vpletené. Čírka se prudce stáčí do správného směru.

Pravý bok najel na okraj bariéry. Naplavené roští zaskřípalo o dno, člun prolétl jazykem. Za bariérou se zhoupł o pět kroků dolů, kormidlo se rázem vyprostilo z větví. Zád' plácla o hladinu a Andreasovi se přes kotníky přelila voda. Vysoko nad sebou zahlédl obrovské duby na vrcholku Elfi skály, hraniční stromy uzemí, jehož se Lesní národ nikdy nevzdá.

Srovnal člun do správného kursu. Kritický úsek byl za ním – teď už by neměly nastat žádné další potíže.

„To by mě zajímalo, pane lodivode, jakým způsobem tady pádlujete proti proudu.“ Zrzka se zubila a nezdála se být vyvedena z míry nebezpečím, které je minulo.

Zavrtěl hlavou a z vlasů i vousů mu odlétla sprška kapiček. Rozhlédl se, aby zkontroloval, zda během kolize některý z cestujících nevypadl. Zdálo se, že ne. Matrona obklopená čtyřmi děcký visela přes bort a zvracela, hubený kovkop se hlasitě modlil a další se k němu přidávali. Frank hledal pod plachtou nové veslo, zatímco Adalbert, bílý jako křída, klečel bezmocně na své straně.

„Všude jinde se dá veslovat,“ zachrčel Andreas, „nebo plachtit. Ale kolem Elfi skály to nejde. Lodě se tahají převlakou.“

„Cože?“

„Převlakou,“ vysvětloval a popadal dech. Ještě se úplně nevzpamatoval. „Člun táhnou dobytčata po kuláčích. Je to asi patnáct set kroků dlouhá cesta přes pevninu.“

„Dík za vysvětlení.“ Konečně pustila veslo. „Já jsem Karin.“

Vyslovila to jako Kch-rýn.

„Andreas,“ zašelestil rty. „Andreas Larache.“

„Tak se měj, Andreasi,“ pleskla ho po tváři. „Třeba se ještě setkáme.“ Seskočila z nástavby, promáčené rudé vlasy za ní zaválaly a široká šavle v koženém pouzdře jí poskočila na zádech.

Uvědomil si, že jí neodpověděl na otázku, na tu první. Jistě, byl to Vraní sráz. Ale tak mu říkali jenom elfové, protože sráz to byl při pohledu shora dolů. Lidé pro něj měli jiný název: Elfi skála.

17. září

„Nic,“ řekl Andreas Frankovi, když se vrátil z pohovoru u majitelů kupecké společnosti. „Máme padáka. V Timoroku jsou teď orkové a s těmi nikdo obchody neudělá. Vzimě, až zamrznou bažiny, tam napochoduje armáda a zjistí, co z města zbylo. Na jaře se do měděných dolů vrátí kovkopové. Pak máme přijít a zase dostaneme práci.“

„Když nic horšího...“ pokrčil rameny Frank. „Jo, sháněla tě ta tvoje zrzuna. Prý kdybys mohl dneska večer zajít ke Třem veselým panenčkám.“

„Karin mě hledala?“ ožil Andreas.

„Zklidni se, hochu. Nebyla sama. Doprovázel ji obecní bejk.“

„Kdože to byl s ní?“

„No přece Henri Croft, Kalous. Pořád ji oprašoval, jako by mu už patřila. Netvářila se na to tak ani tak. Možná, že máš ještě šanci.“

Andreas se na večer připravil. Ostrým nožíkem si odřel vousy, světle hnědé vlasy si učesal a oblékl ty lepší kalhoty a sváteční kabát. Přesto neměl při pohledu do vyleštěné pánve nejlepší pocit: viděl běžného mladého muže prostřední postavy, jednoho z lodivodů, kteří za pevný plat velí člunům na trase Elblagg – Timorok. Proti proudu vozi látky, pšenici a bečky s pivem, opačným směrem měděné ingoty.

U Veselých panenek bylo narváno. Andreas se prodíral mezi chlapy v propocených pracovních šatech a poslouchal útržky hovorů. Orkové mají svého vůdce, to bylo hlavní téma dneška. Jak jinak by mohli dobýt tak silné město, jako je Timorok? Jedni říkali, že tím sjednotitelem je člověk. Jiní tvrdili, že je to elf. Nejpopulárnější byla verze elfolidského míšence. Nikdo se nepokoušel ostatním namluvit, že orčím vůdcem je nějaký schopnější ork.

Spokojí se orkové s Timorokem? Nebo půjdou dolů po proudu?

Zrzavou Karin a Henriho Crofta, zvaného Kalous, našel Andreas v prominentním přístěnku. Karin na něho spiklenecky mrkla, ale Kalous ho uvítal jako ztraceného bratra.

„Tohle je Andreas Larache, velitelko. Na první pohled nic moc, ale řeku zná jako nikdo. Nejlepší z lodivodů.“ Usadil ho na lavici, vtiskl mu do ruky pohárek s vínem.

„Denisa Robinett,“ podala Andreasovi ruku žena v opotřebované, ale stále ještě pěkné kalhotové kombinéze z kůže a hrubého žlutého plátna s mnoha sponami a přezkami.

„Já vás znám,“ řekl Andreas. „Máte dům v Timoroku.“

„Tak jest,“ kývla Denisa. Znali ji všichni. Byla bojovnicí ze staré školy, čtyřicítka měla pár roků za sebou. Její hubený obličej mohl být docela hezký, kdyby neměl tak stroze přísný výraz. Rýhy kolem úst, vějíře vrásek u očí. Plavé vlasy ostříhané nakrátko a vyčesané vzhůru.

„Edorant Say,“ kývla Denisa k poslednímu z přítomných, starému muži s dlouhými šedými vlasy a vousy, oblečenému do kožené kazajky s přinýtovanými železnými pásky. Edorant Say se Andreasovi nepatrně uklonil a neřekl nic.

„Takže, pane lodivode,“ začala Denisa Robinett zostrá, „jsme vám vděční, že jste si pro nás udělal čas. Můžete nám říct, jak to bylo v Timoroku?“

Andreas přikývl. „Už jsem to vykládal nejméně padesáti lidem, takže mám cvik a mohu vám to vyličit poměrně plynně.“ Nadechl se k další větě a Karin do toho vyprskla smíchy.

„Že se něco děje,“ pokračoval Andreas, „jsme zjistili už na řece. Potkávali jsme loďky s prvními uprchlíky. Čtyři z mých veslařů se vyděsili natolik, že na nočním kotvišti vzali roha, zřejmě přesedli na nějakou tu loďku. S oslabenou posádkou jsem do Timoroku dorazil s denním zpožděním. Zpráva o tom, že Čírka připlula, se okamžitě roznesla a za chvíli jsem měl na palubě skoro sto padesát lidí. Nebyla s nimi rozumná řeč, byli šílení strachem. Neviděl jsem nic z toho, co se stalo s městem. Břeh je vysoký a já zahlédl jenom sloupy kouře. Měl jsem takový neodbytný pocit, že bych měl co nejrychleji

odrazit. Tak jsem odrazil.“

„Orky jste vůbec neviděli?“

„Viděl,“ kývl Andreas. „Kus pod Timorokem nás ostřelovali oštěpy. Zabili a zranili sedmáct lidí, z toho na smůlu další tři veslaře.“

Denisa se na Andrease upřeně dívala, a tak ještě dodal: „Vypadá to, že Timorok padl, ale já u toho nebyl.“

„To nechápu,“ řekla Denisa. „Orkové přece sestupují z hor v tlupách o dvaceti až třiceti samcích. Troufnou si na samoty, někdy i na hraničářské osady. Ale město? Jak se to mohlo stát? Takže ještě jednou, slečno, jestli můžete.“

„Já můžu vždycky,“ pohodila Karin zrzavou hřívou. „Já můžu pořád... Čekala jsem do poslední chvíle. Dívala jsem se ze střechy přístavního skladiště a měla jižní část města jako na dlani. Orkové prostě prorazili bránu a vhrnuli se dovnitř.“

Na několika místech se dostali po žebřících přes hradby.“

„Orkové,“ decentně si uplivila Denisa. „Nikdy bych nevěřila, že jsou schopní koordinované akce. Kolik jich bylo?“

„Několik set jistě. Možná půl tisícovky.“

„A co Poul la Marek?“ zvedla Denisa obočí.

„Kdo je Poul la Marek?“

„To byl vojenský velitel Timoroku... Měl svoje chyby, ale nechápu, že si neporadil s pár stovkami orků.“

„Timorok padl,“ pokrčila rameny Karin. „Viděla jsem to na vlastní oči. Já s tím nic nenadělám.“

Starší bojovnice sbalila kostnaté prsty do pěsti. „Kdybych tam byla bývala já! A teď vy, mládenče,“ obrátila bledé oči znovu k Andreasovi. „Znáte řeku dobře?“

„Co tenhle neví o řece, neví už nikdo,“ pospíšil si Kalous.

„Podívejte se sem,“ rozbalila Denisa Robinett jakýsi pergamen. „Vyznáte se v mapách? Tohle je Timorok a tady někde by se měl nacházet Elblagg.“

Řeka byla vymalována modře, lesy zeleně. Timorok zakreslený jako maličký letohrádek. Na místě Elblaggu jen různé odstíny zeleně. Nemusel vidět ani ozdobné písmo podobné pavoučím nožkám, aby pochopil, že se dívá na starou elfí mapu.

„Tak co nám k tomu řeknete? Jak to vypadá tady v těch místech?“ natáhla ukazovák k pravoúhlé síti modrých čar. „Dá se tudy projít po souši?“

„Starý zavlažovací systém, myslíte?“ zamyslel se. „Ne, ten už tam není. Celá tahle oblast se proměnila v bažinu.“

„Víte to jistě?“ ohradila se nespokojeně.

Přikývl. „Jistě. Loni v létě jsem to tam zkoušel propátrat v malém člunu. Stará elfí zařízení jsou zničená. Zahrady zatopené. Jsou tam jen mračna komárů...“ Zarazil se. „Snad nechcete projít do Timoroku?“

Denisa ostře pohlédla na Kalouse: „Pane Henri, do jaké míry můžeme lodivodovi věřit?“ Kalousova pádná pravice dopadla na Andreasovo rameno: „Do jakékoliv míry, velitelko. Na Andrease je spolehnutí. Je trochu pomalý a na pohled nevýrazný, ale naprosto spolehlivý.“

Byla to pochvala – anebo urážka?

Denisa přikývla. „Vracela jsem se na zimu domů a teď zjišťuji, že Timorok už neexistuje. Ve svém domě jsem měla věci, o které velmi stojím. Možná tam zůstaly i po orčím nájezdu. Ano, jdeme do Timoroku.“

„Proč? Jsou tam přece orkové!“

Karin se vložila do hovoru: „Teď tam jsou. Ale myslíš, že tam budou ještě za čtrnáct dní?“

Udiveně se po ní podíval. „A proč by nebyli? Dobyli město, tak ho budou držet, ne?“

„Za čtrnáct dní už přece bude říjen,“ vycenila špičaté zoubky v úsměvu.

„Cože?“ nechápal. Denisa si pohrdlivě odfrkla: „Ale mladíku, netušila jsem, že nevíte, jak je to u orků. Byla jsem přesvědčena, že tohle zná každý.“

„A jak to je?“ odvážil se zeptat.

„Říjen je pro orky lásky čas,“ řekla Denisa skoro vesele. „Říje, jako u jelenů. V tu dobu každý ork spěchá domů, do hor, aby se zúčastnil hromadné podzimní třinedělní kopulace.“

Cítil, že se červená. „Aha... Vy tedy chcete do Timoroku. Ale tam jediná cesta vede po řece,“ zkusil to zamluvit.

Teď se pro změnu podívala ona. „Po řece?“

„Jistě, po řece. Anebo se můžete přeplavit na druhý břeh a jít lesem. Ale to je území, které zůstalo elfům.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, to nepůjde. Oni budou připraveni. Jsou zvyklí vždy koncem léta odrážet orčí nájezdy.“

Zazdalo se mu, že cosi pochopil. „Jsou pěkně praskaní, ti elfové,“ vydechl obdivně. „Dali nám řeku až do Timoroku a její pravý břeh. Orkové dřív utočili na ně, teď napadají nás. Elfové si lebedí schovaní za řekou.“

„Přemýšlej, než něco řekneš,“ zasípěl starý muž, Edorant Say. Vyslovoval špatně a teprve teď si Andreas všiml rudé jizvy na jeho hrdle, zpoza zakryté železným límcem.

„Promiňte,“ vyhrkl. „Nemyslel jsem to tak.“

Jistě, Denisa Robinett a možná i tento muž s poraněnými hlasivkami společně s šestadvaceti dalšími vnikli před dvaceti lety do timorocké pevnosti, tehdy se jmenovala Thi-rom-orook a patřila elfům. V zuřivém boji a s těžkými ztrátami pobili trojnásobnou přesilu elfí gardy. Samice a mláďata pak drželi jako rukojmí, dokud elfové nepodepsali smlouvy, kterými postoupili lidem část svého území včetně strategických měděných dolů.

Andreas vzdychl. „Jestli chcete do Timoroku, můžu vám poradit. Za den a půl se pěšky dostanete nad převlaku. Ve Faume si opatříte člun a vydejte se proti proudu.“

„Nechceme, aby ve Faume kdekdo věděl, kam jedeme.“

„Ve Faume bude v příštích dnech sotva pár lidí. Když jsem tudy projížděl s Čírkou, všichni utíkali před orky. Na březích určitě zůstalo člunů dost, můžete si vybrat a nikoho se neptat.“

„Neznáme řeku natolik, abychom zvládli cestu proti proudu,“ namítla Denisa.

Karin se dotkla Andreasovy paže. „Paní Deniso – nebylo by lepší lodivoda najmout a vzít ho s sebou?“

„No jasně,“ rozzářil se Kalous a dolil Andreasovi pohárek až po okraj. „Vezmeme lodivoda!“

Denisa se tázavě zadívala na starého muže a ten souhlasně přivřel víčka.

„Plul byste s námi?“ zeptala se.

„Já... já nevím,“ zakoktal Andreas.

„Ale víš,“ usmála se z jedné strany Karin a z druhé horlivě šeptal Kalous: „Nebud' blázen, Andreasi. Tohle je tvoje příležitost – víš, co na nás v Timoroku čeká?“

„Ne,“ vydechl Andreas.

„Všechno!“ rozpráhl Kalous ruce. „Orky nezajímá zlato, to zůstalo ve spáleništi. Orkové se touhle dobou už určitě rozhlízejí, kudy vede nejbližší cesta k jejich samicím. Stačí se jen trochu povrtat v troskách a máš nadosmrti vystaráno. Jen musíme rychle vyrazit, než to napadne někoho dalšího.“

„Cože?“ vyjekl Andreas. Stále nic nechápal.

„Co najdete, bude vaše,“ kývla Denisa. „Já vám vyplatím i mzdu.“

Andreas stále váhal. Teď už si všichni uvědomovali, že bez lodivoda se pravděpodobně nedostanou za pásmo bažin.

Karin se povzbudivě usmála. „Tak se nenech přemlouvat.“

Nechtělo se mu s nimi jít. Strašně moc se mu nechtělo. Ale ta Karin se špičatými zuby – přál si být s ní déle.

„Tak dobře,“ přikývl. „Kdy odcházíme?“

19. září

Henri Croft, řečený Kalous, původem z hraničářské osady, měl už slušné renomé. Oblečený byl do vesty z medvědí kožešiny, kalhot z kůže a vysokých šněrovacích bot. Na zádech měl zavěšený dlouhý meč, napjatý lovecký luk a objemný tlumok. Dlouhovlasý, hezký, o hlavu vyšší než lodivod a přibližně stejně starý, tedy něco přes pětadvacítku. Šlapal vedle Andease podél převlaky, koryta vyhloubeného plochými dny říčních lodí. V dobré náladě rozkládal rukama. Měsíc nížko nad lesem vypadal jako nakousnutý lívanec.

„Už jsi pochopil, jaká bude moje prémie?“

„Prémie? Paní Denisa neříkala nic o prémiech.“

„Moje prémie bude přece ta zrzavá holka,“ mávl rukou dopředu, kde asi třicet kroků před nimi rázovali ostatní. „Vsadím se s tebou, že ji ještě před Timorokem položím na lopatky. Prohlédl sis ji důkladně? Víš, jak mi připadá? Or-di-nér-ní. Ordinární. To je elfí slovo a znamená... No, já nevím přesně, co znamená, ale cítím to.“

„Jo, Karin je trochu zvláštní,“ přitakal Andreas. Kalousovy řeči mu šly na nervy, navíc byl po celonoční chůzi unavený a popruhy tlumoku ho řezaly do ramen.

„Zvláštní! Ty jsi úplně slepý, chlapče! Ona je poloviční elfka! Má v sobě starobylou krev. Podívej, za týden je úplněk a to jsou elfinky celé chtivé. Od té se ještě naučím plno věcí,“ vydechl, jak se na to těšil.

Poloviční elfka! Tak proto ty špičaté zuby. Nikdy žádného čistokrevného elfa neviděl, nějaké povědomí o nich však měl.

„Poslyš, Kalousi, já netušil, že elfové mohou být zrzaví.“

Ti tři vpředu se zastavili a počkali, až je Kalous s Andreasem dojdou. Každý z nich nesl batoh. Byli vyzbrojeni – Karin šavlí, Edorant Say širokým mečem a krátkým lukem, Denisa Robinett nesla přes rameno kančí kopí se zkráceným ratištěm a dlouhou, oboustranně broušenou čepelí. Andreas se nikdy necvičil v zacházení se zbraněmi, vzal si jen dřevařskou sekeru na dlouhé násadě. Stejně nepočítal s tím, že by ji použil v boji.

„Faume,“ řekla Denisa. Nad osadou se rozednívalo. „Teď je pravý čas, abyste pro nás vybral nějaký člun, Andreasi.“

„No,“ řekl nejistě Andreas, „dojdeme k úvazům a nenápadně nějakou loď... si vypůjčíme.“ Zazdalo se mu, že Edorant Say oddechuje příliš hlasitě a napadlo ho, zda pro starého muže není tahle výprava příliš obtížná.

„Což nebude ani tak problém,“ doplnila ho Denisa, „protože tohle vypadá jako město duchů.“

Ztichlé domy, ztichlé ulice. Obloha bledla a v tuto chvíli už se obvykle ozývalo hladové bučení dobytka, který se používal k tahání lodí převlakou. Teď ani hlásek, všichni snad prchli před zvěstmi o orcích.

Andreas vedl ostatní k povlovnému břehu, kde rybáři obvykle uvazovali čluny.

„Sss!“ zasykl někdo, snad Denisa. Kalous položil Andreasovi dlaň na rameno. Proti řece, v níž se zrcadlilo blednoucí nebe, se rýsovala temná silueta jakési obludy, bachraté, rozložitá, s chapadly doširoka roztazenými.

Kalous bez jediného slova strhl Andease stranou, ranní mlhu rozčísil oštěp. „Adorak! Adorak!“ zavřeštěl od řeky nelidský hlas. Kalous elegantním pohybem tasil meč ze zádového pouzdra a z otočky sekl do nahrbeného těla, které se zhmotnilo z šera.

Skřek, praštění kostí, smrtelný chropot.

„Ugvo-re-kyy!“ burácí z temnoty zvířecí řev.

„Utíkejte k řece!“ ječí Denisa Robinett. „To jsou orkové!“

Kalous vleče Andease za sebou a dlouhým mečem si čistí cestu, Karin z druhé strany mává šavlí. Halas zaznívá i od osady. Nějací lidé vybíhají z domků a křičí – osada přece jen není úplně opuštěná.

To, co Andreas v první chvíli považoval za obludu s chapadly, je velký říční člun se vztyčeným stěžněm a dvěma páry vesel nepořádně trčícími do stran. „Odstrkejte to na vodu!“ řve Denisa. Andreas s Kalousem se opřou do bortů a tlačí člun do řeky. Obloha za řekou je už úplně bílá.

Z člunu se tyčí další ork, mžourá prasečíma očkami, zřejmě uvnitř spal. Je první, kterého Andreas vidí zblízka. Jeho obličej se podobá štětinatému kančímu rypáku, přes pysky přecházejí přerostlé špičáky. Nízká postava, ale rozložitá v ramenou, velké dlaně, uzlovaté prsty s dlouhými drápy a v nich dvousečná sekera.

Netvor jen zachrochtá, když mu Denisino kopí probodne koženou kazajku, z mordy mu vychrstne krev.

Člun se houpá na vlnách, Denisa, Kalous, Karin a starý bojovník se brodí mělčinou a škrábou se dovnitř. Andreas cítí

proud, který je táhne k Elfi skále.

„Henri! Musíme zabrat, než nás to strhne!“ křičí a rovná vesla do havlinek. Kalous ví, o co jde – chytá rukojeti vesel.

„Zaber!“ povzbuzuje ho Andreas a sám si sedá k druhému páru.

Na břehu se nějací lidé potýkají s orky, není jich mnoho a orkové mají převahu. Možná bychom jim měli pomoci, napadá Andrase. Pak už stíhá pomáhat jen sám sobě. Z mlžného oparu se vyloupne prám, plně obsazený orčím oddílem, asi patnácti silnými samci. Někteří popohánějí prám primitivními pádly k Andreasovu člunu, jiní v prackách potěžkávají oštěpy a vrhací sekery. Jen co se vzdálenost mezi člunem a prámem ještě zmenší, použijí je.

Dzinn! Dzinn! zpívá tětíva luku Edoranta Saye.

„Musíme sjet po proudu!“ ječí Denisa. „Musíme se jim vyhnout!“

„Ne!“ křičí Andreas. „Kalousi, vesluj!“ Sám zabírá ze všech sil a vede člun šikmo ke vzdálenému protějšímu břehu.

„Obrat’, Andreasi!“ To je Denisa, už taky přešla na tykání a její hlas začíná být žensky vyděšený.

„Nee! Kryjte se!“ Andreas se opírá do vesel, jako by šlo o život – a ono opravdu o život jde. Edorant Say vystřeluje šíp za šípem bez viditelného efektu, hroty stěží proseknou orčí zbroj ze železem pobité kůže a i když se skutečně zabodnou do masa, nezdá se, že by si orkové takového nicotného zranění všímali. „Kalousi – jed!“ Patami se zapře o příčný trámek a rve se s řekou. Vzduchem prosvíští oštěpy. Jejich hroty ze štipaného pazourku, mnohem ostřejší než železné, na třech místech prorazí bort, z toho jednou pod čarou ponoru. Dovnitř vhrkne voda. Jedna vrhací sekera udeří do železného pásu na prsou Edoranta Saye, jiná škrábne Karin a té na čele vykvete krvavá skvrna.

A pak – pak je po všem. Člun se vymaní ze zajetí proudnice a vystřelí jako šíp k protějšímu břehu. Zato prám je stržen proudem a stále rychleji vlečen do zpěněných vod pod Elfi skálou. Edorant Say se zachvívá v křeči a modrá v obličeji. Pak se rozkašle a vypadá to, že bude v pořádku. Karin si řiční vodou vymývá z vlasů krev.

Měli bychom pomoci těm lidem ve Faume, chce říci Andreas, ale i na tu dálku vidí, že už není komu pomáhat. Orčí postavy, spíš podobné zvířatům než lidem, se hemží mezi domy a hledají, koho by ještě mohly zabít.

Zahlédne nápis, vypálený do boku člunu: Jacob Gore, Timorok.

„Orkové mají Timorok,“ hlesne. „Teď se spouští po proudu.“

23. září

Z obavy, aby se na řece nestřetli s dalšími orčími výsadky, vpluli do bažiny. Veslovali směrem, který určil Andreas, po dvou se střídali u vesel, muži i ženy bez rozdílu. Pluli zatopenými zahradami, mezi prastarými jabloněmi a hrušněmi, přes trosky domků. Tu a tam vystoupily nad hladinu zborcené konstrukce zdymadel a hradítek. Obrovské osamocené buky a duby se rozkládaly nad temnou hladinou jako vzdálená vzpomínka na Lesní národ.

V jedné chvíli se Andreas rozhovořil o věcech, kterým nerozuměl. Proč elfové, kteří neprovozují zemědělství, vybudovali zavlažovací systém? Proč rasa, která dokáže takovéhle věci, ustupuje lidem téměř bez boje? Denisa i Karin mlčely, jen Kalous, který elfy znal a měl s nimi dobré i zlé zkušenosti, řekl pár vlažných vět. Dnešní elfové jsou jiní než ti, kteří před stoletím vystavěli kanály. Elfové jsou vymírající rasou, přestávají se rozmnožovat. Protože jsou ale dlouhověcí, bude trvat ještě pár století, než se jich úplně zbavíme. Debatu rázně ukončila Denisa: „Neplet’ se do věcí, do kterých ti nic není, Andreasi!“

Občas přistáli u nějakého ostrůvku, rozdělali oheň a uvařili něco k jídlu. Kalous čas od času sestřelil kachnu, ale maso páchlo bahnem a brzy se všem zajídalo.

Jízda v mlžných bažinách byla únavná a jaksi neskutečná. Špatně utěsněným otvorem po orčím oštěpu dovnitř stále prosakovala voda. Oblečení i příkrývky nasákly vlhkostí, tlející rostliny sladce páchly. Všichni byli unavení, jen Karin neztrácela dobrou náladu.

Čtvrtý den už toho měli dost. Andreas vyvedl člun do hlavního koryta Wickey. V těch místech byla řeka široká téměř čtyři sta kroků a velice líná. Nebyl problém vztyčit plachtu a nechat se hnát větrem. Do timorockého přístavu se mohli dostat za osm dnů.

Jenže muž s poškozenými hlasivkami, Edorant Say, rozhodl jinak. Vytáhl elfí mapu a mlčky na ní ukazoval prstem. Denisa Robinett se dívala a pak přikývla.

„Dobře. Přejedeme řeku a přistaneme u levého břehu. Edorant navrhuje jít tady po téhle staré elfí cestě.“

„Proč?“ zeptal se Kalous. Důvěřoval Andreasovi a raději by se plavil dál.

„Budeme tam rychleji. Navíc chránění před orky, na tuhle cestu se neodvážím vstoupit.“

„A my se odvážíme?“ podíval se na ni udiveně Kalous. „Máme s elfy příměří, ale nechají nás vejít na své území?“

„Cesta nepatří jen elfům,“ vysvětlila starší bojovnice. „Před dvaceti lety nám dali právo ji používat.“

Zřejmě to souviselo se získáním Timoroku, měděných dolů a pravého břehu Wickey.

V husté pobřežní vegetaci hledali označnické cesty téměř celý den. Teprve pozdě odpoledne našli nábrežní sloupy, bílé, zdobené, celé zarostlé divokým vínem, které v chumáčích spadalo ze stromů a splývalo do vln.

„Nikdy by mě nenapadlo,“ povzddechla si Denisa, „že tuhle cestu bude někdy někdo potřebovat. Poul la Marek si ji tenkrát vymínil, vzpomínáš, Edorante?“

„Sst!“ zasykl Henri. Pomalým pohybem vzal do ruky luk, pomaličku napjal tětívu. Šíp prosvíštl nízko nad vodou a zmizel ve spleti rostlin. Vzápětí z vodopádů divokého vína s bečením vyrazila losí samice. Druhý Kalousův šíp jí projel přímo srdcem.

„Jsi pašák, Kalousi,“ zaječela Karin. Skočila přes bort, po pás ve vodě se brodila k dodělávajícímu zvířeti. „Nacpeme se čerstvého masa!“ Širokou šavlí nařízla krční tepnu a přísála se k ní. Polkla několik doušek krve, pak se na Kalouse zakrvácenými rty mnohoslibně usmála.

Vytáhli mrtvé zvíře z vody a Kalous je obřadně otevřel. „Pro tebe,“ vytrhl játra a podal je Karin jako zasnubní dar. Ta na poděkování sklopila oči a zahryzla se do krvácející hmoty. Zbytek vrátila Kalousovi. I on si nacpal do úst pořádnou porci.

„No, my se snad najíme jako lidé,“ zavměla znechuceně Denisa. „Pomoz mi, Andreasi.“

Ostřím kopí odřezala nejlepší kusy masa, dost na večeři i snídani. Zbytek svrhli do proudící vody, aby mršina nelákala šelmy.

V troskách stavby z bílých sloupů, snad elfího altánku, připravovali nocleh. Vyklízeli suché větve a Kalous, téměř bez sebe, šeptl k Andreasovi: „Viděls ji? Viděl jsi někdy něco takového? Tyhle elfí samičky... a dneska je úplněk! Říká se, že dokud nepřefíkneš elfku, nevíš nic o rozkoši.“

Oči měl navrch hlavy a Andreasovi se svíralo srdce z pomyšlení, že dnes v noci to bude Kalous a ne on. Cloumal velkou borovou větví, sraženou vichřicí, a z jejích uschlých haluzí cosi vypadlo. Sebral to – velké to bylo jako pšácký štít, oválné a tlusté na půl kroku. Po obvodu se táhla řádka drobných otvorů. Poměrně lehké na své rozměry. Zaklepal na povrch a ozval se dutý zvuk.

„Co to je?“ ukázal věc Kalousovi. Hraničář se okamžitě probral ze zasnění.

„Skimink! Tohle je krunýř skiminka a vypadá čerstvě!“

„Ukaž!“ prudce se otočila Denisa Robinett.

„Co je to skimink?“ zeptal se Andreas.

„Ty ho neznáš, chlapče od řeky? Buď rád, že jsi nikdy žádného neviděl. Skimink je obří pseudoštír. Tudy vystrkuje nohy, klepítka i žihadlo,“ ukazovala Denisa na otvory po obvodu. Zatřásla krunýřem a uvnitř něco zachrastilo.

„Když je skimink naživu, je velice nesnadné krunýř prorazit. Pokud zemře, povrch křehne,“ řekla na vysvětlenou. Pak do krunýře udeřila kopím. Krunýř se rozlétl na kusy a Edorant Say z nich vyhrábl zvláštní hrot šípů.

„Elfí šíp,“ řekla Denisa Robinett. „Někde tady jsou, ale my jsme na neutrální půdě. Elfové dodržují dohody. Radím vám, přátelé, pořádně se najíst a pořádně se vyspat.“

Zapálili veliký oheň a opékali maso losí krávy. Andreas se nacpal k prasknutí, teplé jídlo, žár ohně a po dlouhé době i suché oblečení ho přivedly do stavu mírné opilosti. Karin sršela dobrou náladou, rozdělovala úsměvy a drobné služby mezi něj i Kalouse. Hraničáře to povzbuzovalo k ještě důkladnějšímu tokání, smál se z plna hrdla a jeho řeč se měnila v hulákání. Andreas se propadal do smutku.

„Vezmu si stráž,“ navrhl Kalous.

Denisa decentně řihla. „Ale s mírou, mladíku. Po půlnoci mě vzbudí.“ Nemohla necítit Kalousovu samčí touhu, ale nepokoušela se ji brzdit. Zнала dobře muže a věděla, že občas potřebují uvolnit přetlak. A pokud půlelfka souhlasí, tak proč ne? Jen si ostentativně vzala přikrývku a odnesla ji do nejvzdálenějšího kouta altánku. Edorant Say se položil vedle ní.

Karin se poodtáhla od plamenů a zabalila do přikrývky. Andreas ji napodobil na opačné straně ohniště. Prál si usnout dřív, než se ti dva do toho dají. Všechno zaspát. Kalous seděl u pohasínajícího ohně, přikládal maličké větvičky a oči se mu leskly. Čekal, věděl, co se sluší vůči ostatním.

Andreasovi se to téměř podařilo. Když zaslechl Kalousovo tiché šeptání, spánek byl na dosah.

„Co je? Co se děje?“ Zrzčín rozespálý hlas. Neuvěřitelné. Prostě lehla a usnula. Jediná ze všech přítomných.

Znovu Kalousovo brumlání. A její vzteklé zaječení: „Nech mě být! Nesahej na mě!“

Kalousův hlas zesílil a stoupl o půl oktávy. „No tak, Karin, nedělej fóry, cožpak tě ubyde?“ Jeho pověst dobyvatele dívčích srdcí byla v sázce.

Přes žhavé uhlíky zahlédne Andreas rychlý pohyb.

„Karin! Blázníš? Dej pokoj... auuu! Ty čubko!“

Temenem hlavy ho křísila přes čelist. Hrál po její ryšavé hřívě. Pak, jak se Karin zvedala z přikrývek, se na Kalouse snesla sprška úderů. Couvl, aby získal prostor. Nabrala ho patou do žaludku.

V předklonu vyrazil vpřed. Snad myslel, že ji sevře silnými rukama a zastaví. Tanečními kroky poodstoupila a malíkovou hranou ho sekla do týla. Hekl a padl na ploché kameny podlahy altánku. Její bosá noha mu rozrazila rty. Pochopil, že bojuje naostro. Převrátil se na všechny čtyři, skočil ke svým věcem a sáhl pro meč. Karin nadšeně zaječela. Její protivník sáhl po zbrani jako první!

Kalous byl někde v půli tasení a ona už měla v ruce krátkou dýku. Namířila si, aby Kalouse bodla přesně do pupku.

V té chvíli Andreas hrál do ohniště a hodil jí hrst žhavých uhlíků do obličeje.

Oslepená zaváhala a pak už ji držely ruce Denisy Robinett a Edoranta Saye. Potřásla hlavou, aby z vlasů vytřásla jiskřičky a vykřikla na Andream: „Proč jsi to udělal? Proč?“

„Zabila bys ho,“ hlesl Andreas.

Přestala se bránit. „Proč na mne sahal? Co ode mne vůbec chtěl? Už jsem spala a myslela jsem, že nás napadli elfové...“

Ach tak... Děkuju. Děkuju, Andreasi, že jsi mě zastavil.“

Kalous se sbíral ze země, vyděšený, zalitý studeným potem. Právě zahlédl smrt.

„Pro Bledou paní,“ sípěl. „Chápete to? Pro Bledou paní...“

24. září

Kalous prohrál jako obecní bejk i jako bojovník. Stáhl se do sebe a nemluvil. Denisa Robinett, přísná a odměřená, vydávala jen nejnutnější pokyny a i Edorantovo mlčení bylo náhle nepřátelské. Andreas cítil jen rozpaky, on přece nikomu neublížil.

A Karin? Zdálo se, že je náhlou změnou nálady všech kolem zaskočena. Jako by nechápala, že ona je toho příčinou.

Několikrát se pokusila zažertovat, ale když narazila na mlčení, přestala.

Celý den šli listnatým lesem. Kměny dubů a buků se ztrácely pod girlandami divokého vína, ve vysokých trsech kapradí se mohly skrývat desítky nepřátel. Cesta byla zřetelná, vždy po asi sto krocích vyznačená kamennými sloupy. Denisa udělala chybu, když hodila zbytek losice rybám. Zdrčený Kalous nebyl použitelný k lovu a ostatní lovit nedokázali. Museli se spokojit se starými plackami a soleným masem. Navečer se utábořili přímo na stezce.

Nerozdělávali oheň, nebylo co opékat. Denisa s Edorantem se odtáhli na jednu stranu, Kalous na druhou. Andreas osaměl s Karin.

„Andreasi,“ zeptala se ho tiše, „nevíš, co se jim stalo?“

„Vždyť jsi Kalouse málem rozpárala,“ vyhrkl.

„A proč mě budil? Proč? Nevíš, co ode mne vlastně chtěl?“

25. září

Další den, někdy v půli odpoledne, si i Andreas mohl prohlédnout, jak vypadá takový skimink.

Potvora na dlouhých nožkách drobounce přešlapovala uprostřed stezky, tančila na místě a natahovala smyslové orgány tam, kde se Denisa parta rychle stahovala zpět. Drobná klepítka procvikávala vzduch, škorpióni ocas se žihadlem byl připravený k bodnutí.

Denisa byla stručná: „Henri, jediná možnost je, že tu bestii odstřelíš. Skimink tam může stát celý týden – nebo se za soumraku vydá na lov. A bude lovit nás.“

Kalous měl strach a zmatkoval. „Vzali jste ten elfí hrot? Ten, který byl předevcírem v tom prázdném krunýři?“

„Vzal jsi ho, Edorante? Vzal ho někdo? Takže ho nemáme.“

„Moje šipy krunýř neprostřeli,“ řekl Kalous a hlas se mu zatřásl. „Jenom bych ho podráždil. Je hrozně rychlý...“

Denisa přikývla, zřejmě věděla o skimincích svoje. Krátce se zamyslela a rozhodla: „Obejdeme skiminka lesem.“

„Elfové!“ zachrptěl Edorant Say. Bylo to jeho první slovo po mnoha dnech.

„Jistě, Edorante, máš pravdu. Počkáme do tmy. Je to naše jediná šance, pokud se nechceme vracet.“

Sedli na stezku a čekali. Podivného tvora, vzdáleného asi sto padesát kroků, drželi stále na dohled. S blížícím se soumrakem se v Andreasovi probouzel strach z nepřátelského lesa. Henri byl hraničář a pojmenoval to přesně: „Dnes někdo zemře.“ Řekl to tiše, jen pro sebe, ale Andreas ho zaslechl.

Padl soumrak a na obloze vyšly hvězdy. Bylo ještě nutné počkat, až vyjde ubývající měsíc a vystoupá na oblohu.

Ochladilo se, Andreas jektal zuby.

„Půjďme,“ hlesla nakonec Denisa Robinett. Tiše, tichounce se vrátili po stezce zpátky a pak vešli do lesa.

Listy divokého vína stříbrně jiskřily. Mezi kapradím se táhly temné zvířecí stezičky, stačilo se jich chytit a směr korigovat podle putujícího měsíce. Čas přestal existovat, alespoň ten lidský.

Jak šli, strach Andrease opouštěl. Denisa Robinett ví, co dělá, říkal si v duchu. Všechno bude v pořádku. V jednu chvíli měl pocit, že zaslechl štěkání psa. Jenže kde by se tady, uprostřed lesů, vzal pes?

„Vypustili smečku!“ zařvala Denisa. „Rychle zpátky na stezku!“

Její zoufalé volání ještě nedoznělo, když je Andreas zahlédl. Nádherní lovečtí psi nehlučně přeskakovali trsy kapradin stále blíž a blíž.

Kalous se rozječel hrůzou a utíkal, co mu síly stačily, Karin za ním. Denisa a Edorant Say nedokázali běžet tak rychle.

Klusali kapradím a vzájemně se kryli, poměrně úspěšně odráželi výpady přízračných psů.

Jen Andreas si připadal jako uprostřed podivného snu. Zůstal stát, uchvácen ladnými pohyby smečky. Bělostný ohař na něho dopadl, srazil jej k zemi a prokousl mu rameno až na kost.

Bolest projela celým Andreasovým tělem, ale on nevykřikl. Pořád nevěřil, že tohle je skutečnost. Pak mu ohař výsměšně dýchl do obličeje a Andreas pochopil – on není tím, kdo má dnes zemřít.

Vstal, pravou ruku bezvládnou, a rozběhl se za ostatními. Kalous, Denisa, Edorant Say a Karin v jednom houfu odráželi výpady smečky, ale Andreas věděl, že ta ušlechtilá zvířata si s nimi jen hrají.

Byl to Edorant Say. On první vpadl zpátky na stezku, na neutrální území. Skimink tam čekal. Ve chvíli, kdy se Edorant rozmachoval mečem, jej uštkl.

Tak to bylo přichystáno. Edorant Say roztal skiminka na dva kusy a padl tvář na zem. V měsíčním světle Andreas zahlédl, jak mu ze zad trčí dva dlouhé šipy, které probily i tenké železné pásky Sayovy zbroje.

Denisa Robinett, nepřičetná vztekem, se vrátila zpátky do lesa: „Vy svině! Ukažte se, hajzlové! Vylezte!“

Nic. Jen štěkot vzdalující se smečky. Teprve po chvíli se odkudsi z větví ozval jasný, čistý, nelidský hlas: „Ještě nepřišel tvůj čas, Deniso Robinett!“

26. září

Byla to zlá noc ve společnosti mrtvého Edoranta Saye. Karin po hmatu ošetřila Andreasovo rameno. Bolelo to hrozně, ale zrzka jej utěšovala: „Za dva dny se to zatáhne a za týden už nebudeš o ničem vědět. Já vím, jak vypadá kousnutí elfích psů. Rána se nikdy nezánití a pokaždé se rychle hojí... Neměl ses zastavovat. Měli příkaz nás hnát a ne nás zabít.“

„Jak to víš?“

„Jak by to nevěděla, mizerná půlelfka,“ ozval se ze tmy rezavý, nenávidný Kalousův hlas. Nebyl v právu, ale Andreas neměl nejmenší vůli zrzku obhajovat, v rameni mu prudce pulzovala bolest, ze ztráty krve se mu motala hlava.

Denisa Robinett seděla uprostřed stezky, hlavu mrtvého bojovníka v klíně. Vydržela tak do mlhavého svítání a pak začala ostřím kopí vyrýpávat ve stezce hrob. Kalous i Karin se k ní přidali, přesto trvalo velmi dlouho, než se prosekali spleť kořenů do hloubky alespoň čtyř stop.

Položili tam válečníka, jak byl, oblečeného ve zbroji a se zlomenými elfími šipy v ledvinách. Zatímco Karin a Kalous zahazovali hrob, pokoušela se Denisa vysekat do hladké kůry nejbližšího buku ležatý kříž.

„Pojďte pryč!“ vykřikla náhle. Popadla Sayův tlumok za popruh, roztočila ho nad hlavou a mrštila do houštin: „Sežerte si to! Zalkněte se tím!“ Neměla daleko k pláči. Nikdo se nepokusil jí připomenout, že v tlumoku zůstala značná část jejich potravin.

Celý den pak vpředu udržovala ostré tempo. Andreas, oslabený ztrátou krve, jí nestačil, ačkoliv si Karin a Henri rozebrali jeho náklad. Oba ho stále pokládali za svého přítele.

27. září

Noc strávil spíše v mdlobách než ve spánku, ale ráno už byla bolest výrazně menší. Roztrhané maso se stahovalo přesně tak, jak to Karin předpověděla. Ráno bylo zvláštní i tím, že se Denisa Robinett usmála. Vlastně poprvé za tu dobu, co ji Andreas znal.

„Zítra,“ řekla Denisa, „zítra dojdeme do Timoroku. Už chci být doma...“ Jako by nevěděla, že její domov se před dvaceti dny změnil v popel a hromadu sutin.

Vykročili s novou nadějí. Před polednem se nebe zatáhlo a z nebe se spustil liják. Neustal do večera. Naštěstí měla Denisa pravdu, Timorok nebyl daleko. Nedostali se sice až k němu, ale za soumraku došli k jednomu z opuštěných měděných dolů.

Pár dřevěných bud poničených větrem a deštěm, vybrali z nich tu nejméně rozedranou. I ta byla provlhlá, obydlená drobnou havětí a se stěnami potaženými plísní. Přesto však cítili magický vliv slova, které pronesla Denisa: domov. Timorok byl nablízku.

28. září

K ránu přestalo pršet. Kalous se jako první vymotal z navlhých pokrývek a rozespalý, přikrčený pod nízkým stropem se dere ven, v chůzi si rozepíná kalhoty. Projde dveřním otvorem a...

„Neee!“ Kalousův zoufalý výkřik a pak bolestný řev.

Denisa, Karin i Andreas sahají po zbraních. Celá jedna stěna chatrče se kácí, shnilá střecha padá. Denisiny reflexy jsou nejlepší – stihla se ještě vztyčit, ale kopnutí mezi lopatky ji sráží na obličej.

Andreas poklekl, natáhl ruku po sekeře, v pŕlce pohybu ztuhl.

Orkové.

Tlupa deseti samců stojí kolem, zvířata oblečená do kalhot z kancích kožešin a v železem probitých vestách. V uzlovitých prstech svírají oštěpy, kyje, sekery. Nahrbení, nízcí, ale rozkynutí do široka, na hrudích náhrdelníky ze zubů a kostí. Špičáky se jim derou přes bezkrevné rty širokých tlam, ryšavé a hnědé hřivy mají vyčesané vzhůru. Jejich velké oči se žádostivě lesknou.

Kalous se svíjí bolestí, levou ruku má přeraženou. Hodili ho k ostatním a kruh se stáhl. Žádný z orků si nechce nechat ujít potěšení z pomalého ubíjení nepřátel.

„Kagorgii ter vóskrygó!“

Ještě je tu Karin. Strhla si z šíje amulet z kancích zubů. Zvedá ho do výše a křičí:

„Aveni se temer! Temer!“ Výkřiky se podobají skřehotání žaby i ržání koně.

„Yak? Yak se temer?“ Veliký orčí samec s ryšavou srstí, patrně vůdce, polekaně ucouvne. Pozvedne kyj obitý hřeby, jako by její slova byla jakýmsi strašným zaklínáním.

„Kagorgii iikji weu! Ranorak!“ Karin ječí jako šílená, oči se jí rozšiřují. Stoupá si na špičky, aby všichni Orkové viděli její amulet. Zdá se, že to pomáhá – kruh se uvolňuje a paže, svírající zbraně, poklesávají.

Už to není ani artikulovaný křik, Karin jen ohrnuje rty, cení zuby a prská jako divoká kočka. Andreas ví, o co jde: Karin zaklíná orky kouzlem. Snaží se jim vnutit svou vůli.

„Avergó!“ řve Karin. Slabší jedinci z orčí tlupy už couvli o dobrých šest kroků. Jen jejich vůdce nechce ztratit tvář.

Přemůže zrzčinu vůli, přiskočí k ní a srazí ruku s amuletem.

Pak ji dvakrát, třikrát udeří hřbetem ruky přes ústa.

„Trajká! Sewakró!“ zazní jeho ržání. Ohrne pysky a plivne Karin do tváře zelenožlutou slinu.

Pozvedne kyj, mávne jím do vzduchu – a otočí se zády. Odchází. I ostatní orkové se obracejí a mizí v lese. V jednu chvíli tu jsou – v druhé nejsou.

Teprve teď Karin, vyčerpaná a bledá jako smrt, klesá na kolena. Andreas se sbírá a jde pomoci Kalousovi. Hraničář má zlomenou ramenní kost. Andreas má jisté zkušenosti s takovými věcmi, rovná mu ji a fixuje pomocí provizorních dlah.

Kalous sténá a potichu si šeptá: „Ta čarodějnice! Ta hnusná zrzavá čarodějnice!“

„Říkali jste, že se orkové koncem září vracejí ke svým samicím,“ řekne Andreas vyděšeně. „Že mají v říjnu to rozmnožovací období.“

„Tak jsme se spletli!“ prská Denisa vztekle. „Spletli jsme se!“

„Orkové drží Timorok!“ kňourá Kalous. „Musíme se vrátit! Musíme okamžitě obrátit a jít zpátky!“

„Ne!“ Denisin hlas praskne jako bič. „Nevrátím se, dokud nezjistím, co je s Timorokem. Dokud neuvidím, co z něj zbylo!“

Timorok! To bylo to slovo, které je pobízelo. Nakonec se přece jen museli sebrat a jít.

Napůl zbořená a požárem očázená věž se vynořila ze zeleného moře lesů. Kousek po kousku, krok za krokem se přibližovala.

Něco s ní nebylo v pořádku.

„Vlajka!“ Denisa Robinett pochopila jako první. „Je tam Poulova vlajka! Poul pevnost udržel!“

Rozběhla se po stezce, brzy se objevily i bělostné, hladké elfí zdi. „Tady!“ mává Denisa Robinett rukama. „Tady jsme!“

Uvnitř hradeb zavřeštěla trubka a brána se otevřela. Vyhnuli se z ní vousatí muži, zakutí v zakrvácených, zprohýbaných plátech železa, vyzbrojení těžkými meči, řemdihy, palčáty. O hlavu je převyšuje obtloustlý chlapík s vousy prokvetlými stříbrnými nitkami. Poul la Marek.

Denisa mu jde vstříc. Karin se nevěřicně dívá na město.

„Ty čarodějnice!“ vykřikl Kalous. „Všechno jsi zvorala! Orkové nikdy město nedobyli! Táhlí jsme se sem zbytečně!“

Pak, v náhlém pomnutí smyslů, ji hraničář kopl do zad. Nečekala to. Rozplácla se na břicho jako žába a Kalous, meč v nezraněné pravačce, se rozpráhl k smrtící ráně.

„Ne! Henri – nedělej to!“ Andreas se mu pověsil na zápěstí.

Zlomek chvíle – Karin sebou smýkla a sekla dýkou. Kalous ještě chvíli stál a díval se, jak se mu z rozpáraného boku valí krev. Pak se sesul na paty a zakryl si ránu dlaní.

„Deniso!“ Poul la Marek se zdál být opravdu potěšený Denisiným příchodem. Vykročil jí vstříc, jako by ji chtěl obejmout.

„Edorant je mrtvý, Poule,“ řekla chladně. „Elfové ho zabili.“

Zavrtěl hlavou. „Kde jste se tu vzali? Co se to tu stalo?“

„Ta zrzavá půlelfka,“ zasípěl Kalous, „je čarodějnice. Zatkňte ji, pane. Je to čarodějnice!“

„Deniso, je to pravda?“

„Vypadá to tak,“ přisvědčila. „Asi ano. Ráda bych šla do svého domu, Poule. Pokud jsi tam umístil nějaké své vojáky, tak je, prosím tě, urychleně vystěhuj.“

Poul la Marek měl mezi svými vojáky respekt, nemusel ani vydávat rozkazy. Kývl a jeden z jeho mužů odklusal zpátky, zřejmě zařídít urychlené vyklizení domu Denisy Robinett. Kývl podruhé a jiní dva muži zkroutili Karin ruce za záda, svázali je a konec provazu jí zadrželi kolem krku. Další položili Kalouse na pavézu.

30. září

Denisa Robinett odešla do svého domu. Zrzavou Karin zavřeli do vězení. Kalouse uložili do lazaretu. Jen Andreas nepatřil nikam.

V kantýně dostával najíst, ve vojenské ubytovně mu přidělili postel a deku. Občas s ním někdo prohodil pár slov, ale práci po něm nikdo nechtěl. Poul la Marek ho ještě nikam nezařadil. Tři dny bloumal uvnitř hradeb. Srdce Timoroku, tedy starou elfí pevnost, obývalo asi čtvrt stovky vojáků, kteří přežili orčí nájezd. Kromě nich tam zbýval ještě zhruba stejný počet civilistů. Z vysokých hradeb pozoroval Andreas reznoucí moře listnatých stromů, třikrát navštívil místo při jihovýchodní baště, kam před dvaceti lety Denisa Robinett a její přátelé vyšplhali po oddencích vinné révy. Elfové tehdy nebyli připraveni – s lidmi žili v míru a čas orčích podzimních útoků ještě nenastal.

Chtěl zajít na vysoký břeh a podívat se na Wickeu, nedovolili mu to. Orkové byli odrazeni, když už měli vítězství téměř v hrsti. Ze vzteku alespoň zničili a vyplenili všechno, co bylo mimo hradby: přístav, důlní osady, sklady. Některé tlupy se prý spustily po proudu v ukořistěných člunech. Pár orků se stále potlouká v okolí – není bezpečné vycházet.

Seděl vedle lůžka Henriho Crofta a občas mu otřel rozpálené čelo vlhkým hadříkem. Hraničář blouznil. „Prosím tě, nezabíjej mě,“ šeptal. „Karin, neposílej na mě svoje kouzla...“

„Byla u něj paní Denisa,“ zachrchlal voják na vedlejším lůžku. Obličej i rameno měl rozpárané zubatým ostrím orčí šavle, teď už byl z nejhoršího venku. Levou tvář měl narychlo zašitou křivými stehy, ale ani před tím zřejmě nebyl žádný krasavec.

„Mazala tvému kamarádovi tu ránu elfí mastí. Ale já bych řek, že tomu už žádná mast nepomůže.“

Andreas pocítil strašlivý smutek. Namočil hadřík do misky s vodou a ovlhčil Kalousovi rozpraskané rty.

„Henri, neumírej,“ hlesl.

Na lůžko muže se sešíváním obličejem se posadil jiný voják. „Hele, lodivode,“ řekl sešíváný, „tohle je můj kámoš, Hans Ripke. Chodí mi říkat, co je nového. No, já už se taky brzo postavím na zadní a nastoupím službu.“

„To by ses měl rychle zmátorit, Galeotti,“ vycenil Hans Ripke zčernalé zuby. „Za tři dny začne výslech té čarodějnice.“

„Té zrzavé?“ ožil sešíváný. „No, tak to bych si neměl nechat ujít. Za tři dny říkáš? To už budu v pořádku. A bude to veřejný?“

„Jistě, pan la Marek má uznání a dopřeje nám trochu tý zábavy. Takovej výslech čarodějnice, to je zážitek na celý život.“

Andreas vzhlédl. „Co jste to říkali?“

„Ty jsi vlastně přišel s ní, ne? To mi řekni, hochu, přefiknuls ji?“

„Ne,“ hlesl Andreas.

„Tak to buď rád, protože když si to rozdáš s takovou čarodějnici, tak... hele, já tě radši nebudu strašit.“

„Je pravda, že začarovala orky?“ zeptal se sešíváný.

„Vypadalo to tak,“ pokrčil rameny Andreas. „Asi ano.“

„No, on tě pan la Marek přizve k výslechu, abys svědčil. Ale to ti povím, ta bude ráda, až ji upálíme. Pokud se toho vůbec dožije. Doufám, že nám vydrží alespoň tři dny. Začneme zvolna. Nejdřív jí uřízneme... hej, hochu, kam jdeš?“

Jenže Andreas už byl na cestě. Prošel několika úzkými uličkami a zabouchal na mědi obité dveře domu Denisy Robinett. Otevřel jakýsi starý muž.

„Vyříd' Denise, že si Andreas Larache přišel pro svoji mzdu,“ řekl mu Andreas. Stařec zavřel dveře a Andreas čekal. Pak se stařec vrátil a podal mu váček s penězi. Andreas napřáhl ruku, ale nesevřel ji. Váček mu proklouzl mezi prsty, Andreas do něj kopl a zlaté mince se rozlétly po dláždění.

Potřetí přišla sama Denisa Robinett. „Co si přeješ, Andreasi?“

„Karin,“ zasípěl. V jeho nitru se vařil vztek. „Jako mzdu za práci pro tebe si přeju Karin.“

Zavrtěla hlavou: „Tě už není pomoci.“

„Já odcházím,“ řekl a plivl na rozsypané mince. „Já se vracím do Elblaggu a tam to řeknu všem – jak nás Karin zachránila a tys pak pro ni nehnula prstem.“

Dívala se mu přímo do očí, dlouho, pokoušela se ho zlomit. Vydržel její pohled.

„Dobře,“ kývla. „Počkej tady.“

Posadil se na práh Denisy domu a čekal, čekal dlouho. Pak Denisa vyšla a už to nebyla válečnice, ale stárnoucí žena v koketním kožíšku přes modré ženské šaty, s očima zvýrazněnými tyčinkou a s přibarvenými rty.

„Pojď,“ řekla.

Popošli jen pár kroků, zahnuli za dva rohy k domu obývanému Poulem la Marckem. Stráž u vchodu vyskočila do

pozoru.

„Je Poul doma?“ zeptala se Denisa.

„Jistě, paní,“ ustoupil jí voják z cesty. Vešla dovnitř.

Andreas čekal a na pevnost se snášel uplakaný podzimní soumrak. Konečně se nahoře v patře pootevřelo okno ze skleněných tabulek zalévaných do olova. Za ním stála Denisa v rozepnutém modrém župánu, mávla Andreasovi na rozloučenou.

Vzápětí z domu vyšel Poul la Marek, rozčuchaný, brunátný, s nedopnutými knoflíky na vlněné hazuce. Jenom na Andreamu kývl. Popošel za další dva rohy a Andreas ho následoval. Pak Andreas čekal před vězením, tentokrát už naposled. La Marek se znovu objevil, za ním zrzavá Karin se svým rancem pokrývek a širokou šavlí přes rameno. Beze slova šli k městské bráně, Poul la Marek, Karin, Andreas. Výpadová branka vedle okovaných vrat se otevřela a Karin jí prošla. La Marek řekl: „Tak si vyber, lodivode, na které straně brány chceš být!“

„Tam na té druhé,“ kývl Andreas a proklouzl brankou.

„Karin, počkej na mě!“ vykřikl, protože dívka bez ohlednutí rázovala k čáře lesa.

Když ji dohonil, nespokojeně zavrtěla hlavou. „Vrať se. Oni tě pustí dovnitř.“

„Ne!“ vykřikl. „Já už s nimi nechci nic mít!“

Šla dál mezi spálenými domy. Z temné oblohy začalo mžít. Znovu ji doběhl.

„Proč jsi to pro mne udělal?“ zeptala se ho.

„Proč?“ rozhodil ruce. „Protože jsem tvůj přítel!“

Ríjen

Šli několik dnů. Karin vrátili všechno její vybavení, ale Andreas neměl víc než oblečení, ve kterém šel do Denisina domu. Karin byla dítětem lesa, silná, houževnatá, Andreas jí sotva stačil.

„Kam chceš jít?“ zeptala se ho ten večer, kdy odešli z Timoroku.

„Chci domů. Do Elblaggu. K řece.“

„Dovedu tě tam,“ slíbila mu. „Jsou i jiné cesty, než jaké zná Denisa Robinett.“

Pak ho vedla a Andreas ztratil pojem o čase. Krmila ho posledními zbytky jídla ze svých zásob, hledala mu oříšky, ostružiny i trpké bobule divokého vína. Za noci se s ním dělila o přikrývky. Nevěděl, kolik dní už vlastně jdou. Dny byly zamračené, stromy elfích lesů se barvily do žluta.

Začalo pršet. Studený podzimní déšť se chvilími měnil v mokrý sníh a ulpíval na všem. Po půldenním pochodu Andreas promokl do nitky. Karin, vždy o několik kroků napřed, si ho nespokojeně prohlédla.

„Nevypadá to, že bys přežil dnešní noc. Počkej, ještě něco zkusím.“

Rozpřáhla ruce a strnula. Díval se na její elfí čarování, vyhladovělý, prokřehlý a k smrti unavený.

Pak z vysokého kapradí vyšel jelen.

Drobnými krůčky běžel vstříc zrzavé bojovnici a ta ho čekala s rozepjatýma rukama. Pak pomalíčku zvedla pravici a pohybovala jí, dokud prsty neobemkly jilec.

Plavným pohybem tasila šavli a mrštila jí vpřed. Ostří se dvakrát, třikrát protočilo, jelen těžce dosedl na zadek.

„Napij se! Napij se!“ táhla Karin Andreamu k dodělávajícímu zvířeti. A on pil, lokal horkou krev dlouhými doušky.

Ležel na zádech v měkkých poduškách a z krbu sálal oheň. Chata uprostřed lesů? Díval se na strop ze silných trámů, na vyřezávané sloupky postele, na kamenné obložení krbu. Díval se na Karin, bosou, s rozpuštěnými vlasy a oblečenou jen do šedých kamaší, jak v pablescích plamenů klečí na jelení kůži a dýkou z ní odírá blány a zbytky masa.

„Je ti už líp?“ zdvihla k němu divoké oči.

Kývl a posadil se. „Jsem v pořádku.“

„Po ruce máš kus opečeného masa a víno.“

Žvýkal maso a zapíjel ho vínem ze džbánu. „Kdes vzala to víno?“ zeptal se.

„Bylo ve sklepě. Musí být staré nejméně dvacet let, tak dlouho už tady nikdo nepřespál. Oni tu občas projdou a zkontrolují srub, ale delší dobu tu nepobývají... Chtěla jsem, aby ses ještě najedl a odpočinul si. Musíš se dostat přes řeku. Jsme nějakých pět set kroků od Vraniho srázu.“

Od Vraniho srázu, tedy od Elfí skály! Tahle chata patří elfům! Těžce padl zpátky do podušek a víno mu zhořklo v ústech.

Dveře se pootevřely a dovnitř se vevalil ostrý vlhký vzduch. To jen Karin vyšla ven, teď už úplně nahá. Díval se na ni otevřenými dveřmi, jak nabírá do hrstí tající sněh a stírá si jím z těla jelení krev.

Pak vešla zpátky, oči jí plály zeleným světlem. „Příteli,“ řekla nejistě. „Potřebovala bych se s tebou pomilovat. Uděláš to pro mne?“

„Pojď.“

Nikdy nezažil nic takového. Byla divoká i opatrná, kousala ho a drásala nehty, ale dávala pozor, aby mu opravdu neublížila. Ve chvíli zklidnění byla nesmírně něžná a trpělivá – ale to všechno jen proto, aby ho znovu vydráždila.

Od té se naučil plno věcí, řekl tehdy Kalous. Nemýlil se – Karin toho znala spoustu.

Znovu a znovu. Jedli jelení maso, pili víno a milovali se. V jednu chvíli ho napadlo, že je jen otázkou času, než přijdou elfové a pomalu mu z těla vytrhají jedno žebro po druhém.

Nevadí. Alespoň jsem prožil něco opravdu hezkého.

Nakonec přišli. Slyšel hlasy. Tichou, melodickou řeč jako vzdálené cinkání zvonků. Chvilí mluvila Karin a chvíli zas oni. Oheň v krbu zhasl a Andreas v šeru zahlédl jen nezřetelné štíhlé postavy v dlouhých pláštích a s kápěmi na hlavách.

Pak odešli.

Karin se vrátila pod pokrývku k Andreasovi. „Nechají nás tady,“ řekla. „Půjčí ti sekeru a lano, aby sis mohl postavit vor a přeplovat na druhou stranu Wickey.“

„Oni tě znali? Vlastně jsem si neuvědomil, že jsi poloviční elfka.“
„Znali?“ vykřikla zoufale. „Všichni mě znají, Kch-reen Vinnebago, hříčku přírody! Křížence...“
Vymotal se z příkrývky a šel ke krbu, aby prohrábl žhavé uhlíky. „Karin,“ zeptal se. „Miluješ mě?“
„Ne,“ řekla. „Cítím k tobě přátelství,“ dodala po chvíli.
„A Kalous nebyl tvůj přítel?“
„Byl. Byl to můj přítel. Před tím, než mě chtěl zabít.“
„Tak proč jsi ho odmítla?“
Posadila se na lůžku. „On si vybral špatnou dobu.“
„A teď je dobrá doba?“
„Jistě. Teď je říjen... Cožpak to nechápeš?“
„Ne. Co mám chápat?“
„Já nejsem poloviční elf. To můj otec byl napůl elf a napůl člověk. Mám v sobě trojí krev.“
„Karin! Co to říkáš?“
„Víš, co bylo tenkrát, než Denisa, Edorant Say a Poul la Marek napadli Thi-rom-orook?“
„Ne,“ hlesl. „Nevím.“
„Byl mír! Elfové dvacet, třicet let vyjednávali o míru! Vyjednávali s lidmi a vyjednávali i s orky! Mého otce před jednadvaceti lety vyslali jako vyjednávače do nejsilnějšího orčího klanu... Taký byl říjen a náčelníkova samice ho prostě... použila... Jako já tebe... Nezlobíš se na mne?“
„To znamená, že ty jsi...“
„Ano,“ kývla ryšavou hlavou. „Jsem z poloviny ork.“
„To není možné! To přece nejde!“ Při vzpomínce na ta zvířata v důlní osadě se mu hnusem rozhoupal žaludek.
„Je to možné. Já jsem důkaz. Důkaz, že lidé, elfové a orkové jsou příbuzní... Ošklivím se ti, když to teď víš?“
„Ne. Líbíš se mi pořád.“ Něco ho napadlo: „To znamená, že tam s těmi orky to nebyla žádná kouzla?“
„Ne. Ukázala jsem jim totem svého klanu. Pohrozila jsem jim pomstou svých bratrů, synů mé matky.“
Pak si uvědomil, že Karin pláče. Přitiskl ji k sobě a políbil do vlasů. „Mám tě rád, Karin.“
Zavrtěla hlavou. „Nedokážu žít s elfy ani s orky. Teď zkusím žít s lidmi, ale ani to se mi nedaří.“
„Mám tě rád, Karin. Neplač.“
„Nepatřím nikam, jsem zruďa. Nemůžu zůstat na jednom místě, nakonec vždycky utíkám... Jen s tebou mi bylo dobře, Andreasi.“
Pozvolna přestala plakat, Andreas ji svíral v náruči. Zdálo se, že usíná, ale ještě řekla: „Tu sekeru pak nech na břehu, elfové si ji vezmou.“
Umiňoval si, že za nic na světě neusne a bude ji hlídat. Jenže ráno se probudil sám, chata byla prázdná. Karin odešla a předvčerejší sních, do něhož otiskla šlépěje, dávno roztál.
Vzal lano a sekeru. Našel cestu mezi srázy a sešel až k řece. Díval se přes Wickeu na Faume, které znovu ožívalo po orčím nájezdu. Nemusel ani kácet stromy, stačilo rozdělat oheň s hustým kouřem a počkat, až pro něho z Faume dopluží.
Byl doma. Řeka byla jeho domovem. Lano a sekeru nechal na levém břehu a když ho člun odvázel, marně se pokoušel zahlédnout mezi podzimem orvanými stromy někoho z Lesního národa.
„Děkuju!“ zakřičel alespoň.